

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 24 novembar 2014. god.
Br. ref.: RK734/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI09/14

Podnosilac

Skender Çoçaj

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosovo Rev. 399/2012 od 22.
avgusta 2013. god.**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Skender Çoçaj, sa prebivalištem van Kosova. Njega zastupa gđa. Vahide Braha, advokat sa prebivalištem u Prištini.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda Kosovo, Rev. 399/2012, od 22. avgusta 2013. godine. Ova odluka je uručena podnosiocu zahteva 7. oktobra 2013. godine.

Predmetna stvar

3. Podnosilac zahteva tvrdi da su gore navedenom presudom Vrhovnog suda povređena njegova ustavna prava koja su garantovana članom 49 [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije], članom 24 [Jednakost pred Zakonom], i članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava i članom 6 [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije za ljudska prava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56, stav 2, Poslovnika o radu (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 23. januara 2014. god., podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 7. februara 2014. god., predsednik je imenovao sudiju Altay Suroy za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Dana 26. februara 2014. god., Vrhovni sud je obavešten o zahtevu.
8. Dana 15. septembra 2014. god., predsednik je zamenio sudiju Robert Carolan sudijom Kadri Kryeziu kao člana Veća za razmatranje.
9. Dana 16. septembra 2014. god., Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu u punom sastavu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva od 19. novembra 1973. god., bio zaposlen na neodređeno vreme prema ugovoru o radu kao referent za izvršenje pri Opštinskom sudu u Prištini.
11. Tokom rata 1999. godine, podnosilac zahteva je prvo izbegao u Makedoniju, a zatim u Australiju. On se vratio na Kosovo tokom 2000. godine, nakon završetka rata. Po povratku, podnosilac zahteva se javio na posao kako bi nastavio svoje dužnosti kao referent za izvršenje pri Opštinskom sudu u Prištini. Međutim, on nije ponovo primljen na posao. Navodno, drugi bivši radnici Opštinskog suda u Prištini su ponovo zaposleni.

12. Neodređenog dana 2000. godine, podnosilac zahteva je pretrpeo srčani udar i vratio se u Australiju na lečenje. Tokom narednih godina, on je nastavio da se leći, a u više navrata je dolazio na Kosovo da traži da se vrati na posao, ali bez uspeha.
13. Između 2004 i 2007. godine, podnosilac zahteva je aplicirao u više navrata na konkursima objavljenim od strane Sudskog saveta Kosova za referenta za izvršenje pri Opštinskom sudu u Prištini. Međutim, podnosilac zahteva očigledno nikad nije dobio nikakvo obaveštenje od strane Sudskog saveta Kosova u vezi sa njegovim različitim aplikacijama.
14. Dana 9. februara 2009. god., podnosilac zahteva je podneo tužbu protiv Sudskog saveta Kosova, tražeći da se njegov radni odnos na neodređeno vreme od 1973. godine kao referent za izvršenje pri Opštinskom sudu u Prištini potvrdi. Podnosilac zahteva tvrdi da njegov radni odnos na neodređeno vreme nije nikad prekinut i da je prema primenjivom zakonu, osnovan od strane UNMIK-a, njegov ugovor o radu od 1973. godine još uvek važeći.
15. Dana 19. januara 2011. god., presudom C. br. 276/09, Opštinski sud u Lipljanu je odbio tužbu podnosioca kao neosnovanu. Opštinski sud je obrazložio da je uspostavljanje UNMIK-a nakon rata stvorilo novu pravnu realnost. Sud, *inter alia*, tvrdi:

“Na osnovu Uredbe UNMIK- a br. 1999/1, član 1, izričito se navodi: Sva zakonodavna i izvršna vlast koja se odnosi na Kosovo, uključujući i upravljanje pravosuđem, poverena je UNMIK-u, a sprovodi je Specijalni predstavnik Generalnog sekretara, takođe Uredba 1999/06 o preporukama za strukturu i upravljanje sudstvom i tužilaštvom kao i Uredbom 1999/7 o postavljanju i razrešenju sa funkcija sudija i tužilaca, utvrđuje se: kontinuitet Opštinskog suda u Prištini, kao i svih drugih sudova, svih stepena, je prekinut i počeo je prema ovim Uredbama, tako da ne stoji tvrdnja tužioca da je u stalnom radnom odnosu, kao referent za izvršenja pri Opštinskom sudu u Prištini od 19.11.1973. god., jer je upravo na osnovu tih uredbi, uspostavljen novi sudski sistem a nadležnosti je imala samo uprava UNMIK- a, odnosno SPGS.”

16. Dana 13. septembra 2012. god., presudom AC. br. 275/2011, Okružni sud u Prištini je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva izjavljenu na odluku Opštinskog suda u Lipljanu. Podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu.
17. Dana 22. avgusta 2013. god., presudom Rev. br. 399/2012, Vrhovni sud je odbio zahtev podnosioca za reviziju kao neosnovan. Vrhovni sud se složio sa nižestepenim sudovima da su navedene Uredbe UNMIK-a prekinule kontinuitet pravosudnog sistema i, na taj način, i status ugovora o radu podnosioca zahteva. Vrhovni sud je utvrdio:

“[...] drugostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo kada je našao da je prvostepeni sud na pravilan i potpun način utvrdio činjenično stanje [...]”

Navodi podnosioca

18. Podnosilac zahtev tvrdi da su Vrhovni sud i nižestepeni sudovi pogrešno odredili zakon koji je primenjiv na Kosovu prema nadležnosti UNMIK-a. Podnosilac zahteva ističe da prema Uredbi UNMIK-a br. 1999/1, kao i prema Uredbi UNMIK-a br. 1999/24, zakoni koji su se primenjivali na teritoriji Kosova pre 24. marta 1999. god., odnosno 22. marta 1989. god., nastavljaju da se primenjuju. On tvrdi da je njegov ugovor o radu bio regulisan jugoslovenskim zakonom, posebno zakonom objavljenom u Službenom listu br. 60/89 i br. 42/90, koji u članu 78. propisuje:

“Odluka o prestanku radnog odnosa i razlozi za donošenje te odluke moraju se dostaviti radniku u pismenom obliku, sa poukom o pravu na prigovor.”

19. Na osnovu neprekidnog važenja ovog zakona, podnosilac zahteva tvrdi da njegov ugovor o radu takođe nastavlja da važi, jer on nikad nije primio pismeno obaveštenje o prekidu istog. Dakle, on tvrdi da je njegovo pravo na rad kao referent za izvršenje pri Opštinskom sudu u Prištini, kao što je garantovano članom 49. Ustava, povređeno.
20. Osim toga, podnosilac zahteva primećuje da su drugi zaposleni u Opštinskom sudu u Prištini u stvari ponovo vraćeni na posao nakon rata. Iz tog razloga, on tvrdi da nije bio jednako tretiran u poređenju sa svojim kolegama, u suprotnosti sa članom 24. Ustava.
21. Konačno, podnosilac zahteva tvrdi da zbog njihovog tumačenja Uredbi UNMIK-a o uspostavljanju primenjivog zakon na Kosovu i imajući u vidu nejednak tretman kojem je bio izložen, Vrhovni sud i nižestepeni sudovi nisu uspeli da mu obezbede pravično suđenje u vezi sa njegovom tužbom protiv Sudskog saveta Kosova, u suprotnosti sa njegovim pravom na pravično suđenje kao što je garantovano članom 31. Ustava i članom 6. Evropske konvencije za ljudska prava.

Prihvatljivost zahteva

22. Kao prvo, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dodatno obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
23. Sud takođe treba da utvrdi da li je podnosilac zahteva ispunio uslove iz člana 113.7 Ustava i člana 47.2 Zakona. Član 113, stav 7 propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

24. Konačna odluka o slučaju podnosioca zahteva je presuda Vrhovnog suda Rev. br. 399/2012 od 22. avgusta 2013. godine. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva je pokazao da je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju prema zakonu.

25. Podnosilac zahteva mora takođe da dokaže da je ispunio sve uslove iz člana 49. Zakona koji se odnose na podnošenje zahteva u zakonskom roku. Iz spisa predmeta se može videti da je konačna odluka o slučaju podnosioca odluka Vrhovnog suda Rev. br. 399/2012 od 22. avgusta 2013. god., koja je uručena podnosiocu zahteva 7. oktobra 2013. godine, dok je podnosilac podneo zahtev Sudu 23. januara 2014. god., što znači da je zahtev podnet u roku od četiri meseca propisan Zakonom i Poslovníkom.
26. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenih od strane redovnih sudova, osim u onoj meri u kojoj one mogu povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Dakle, Sud ne deluje kao sud četvrtog stepena prilikom razmatranja odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, *Garcia protiv Španije* [GC], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
27. Sud može samo da razmotri da li su postupci u celini, gledano u njihovoj celosti, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi između drugih izvora, Izveštaj evropske komisije za ljudska prava u slučaju *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, zahtev br. 13071/87, usvojen 10. jula 1991. god.).
28. U ovom slučaju, podnosiocu zahteva je pruženo dovoljno mogućnosti da predstavi i ospori tumačenje važećeg zakona pred Okružnim sudom u Prištini i pred Vrhovnim sudom. Nakon razmatranja postupka u celosti, Ustavni sud nije našao da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni (vidi *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, ESLJP odluka o prihvatljivosti zahteva br. 17064/06 od 30. juna 2009. god.).
29. Štaviše, Sud primećuje da se podnosilac zahteva poziva na član 49 [Pravo na Rad i Obavljanje Profesije] Ustava. Međutim, Sud nalazi da presuda Vrhovnog suda, koju osporava podnosilac zahteva, ni na jedan način ne sprečava podnosioca da radi i obavlja profesiju. Svojom presudom Rev. br. 399/2012 Vrhovni sud je samo potvrdio da je specifični radni odnos podnosioca zahteva od 1973. do 1999. godine okončan. Ovo ni na jedan način ne sprečava ili zabranjuje podnosiocu zahteva da se zaposli na drugom radnom mestu koji izabere. Na taj način, ne postoji ništa u tvrdnjama podnosioca zahteva što opravdava zaključak da su njegova ustavna prava na rad bila povređena.
30. U zaključku, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo da potkrepi svoje tvrdnje na ustavnim osnovama i nije pružio nikakav dokaz da su njegova prava i slobode bile povređene od strane redovnih sudova.
31. Pravilo 36 (2) (d) Poslovníka propisuje “Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi (...) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.”

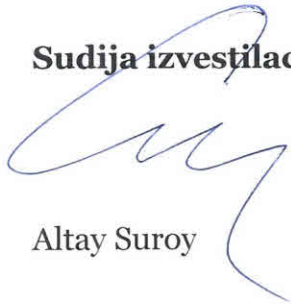
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) (a) i (d) i 56 (2) Poslovnika, 16 septembra 2014. god., jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani